

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 225.

Femte Session.

68de Møde.

Onsdagen den 18de Januar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Nu sige vi, vi, som ikke vare Skyld derti, vi sige endda: vi tage Forandringen, som den er, vi tage den, og benytte den saa godt, som vi kunne; — og jeg synes, at de ærede Medlemmer, som have forvoldt Forandringen, burde støtte os i den Henseende. Jeg mener naturligvis ikke her det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourab); thi han gif dengang i en anden Retning; han begreb itide den Bet, der maatte betrædes, og betraadte efter min Overtydning den rette. Jeg forekaster heller Ingen, at de gif den Bet, som de efter deres Overtydning maatte troe var den rette; men de maae nu tage Følgerne deraf med Rolighed og ikke blive ved at vise tilbage til den Tid, og sige: det og det er lovet dengang, og det maa holdes. Man svarer dem med fuldkommen Ret: det er lovet under andre Omstændigheder, under andre Forudsætninger, og vi holde i dette Øieblik saa Meget af det, som det staaer i vor Magt (Mourab: Maa jeg bede om Ordet.) Naar de ærede Medlemmer sige: ja, men det vilde staae i et andet Ministeriums Magt at gjøre Andet, saa siger jeg: vel, saa betegn dette andet Ministerium, træd frem med dette andet Ministerium i Personer og Anskuelser, og jeg skal villig give det min Understøttelse. Det er en gammel Sag, denne at stabe aabent Bord uden at vide, hvad der skal sættes paa Bordet. Det er en Handlemaade, som jeg vil haabe, at man her i Rigsdagen stadigt vil modstaae, hvormod den, at vide, hvor man skal hen, og hvorfor man skal derhen, er den Fremfærd, som altid vil skaffe

sig Samklang. Førend jeg gaaer videre, maa jeg endnu bemærke en Ting, som er ganske heldig ved denne Leilighed at lægge Mærke til. Der har været yttret Frygt for, at Valget af en Fællesforsamling, udgaaende fra Valg her i Rigsdagen, skulde medføre Censidighed. Jeg har engang bemærket, at man her i Rigsdagen er meget tilbøielig til at tage de alvorligste Hensyn til de andre Landsdele. Det ærede Medlem, som sidst satte sig, har i en meget væsentlig Grad hentet Grundene for den Bet, han vilde betræde, fra Hensynet til de andre Landsdele, og det er jo paa en Maade en Mangel af dette Hensyn, som han har troet var tilstede ved det første Alternativ, som har bevæget ham til at være derimod, idet han sagde, at det vilde være imod Thingets Værdighed at gaae ind paa en Beslutning, der trængte Regjeringen over til at handle eenfaldt efter vore Indskydelser uden at overveie med de andre Landsdele. Saa meget er altsaa vor Betragtning og Opfatning af Forholdene fri for Censidighed, at vi endog ved denne Leilighed have hørt sige, at det vilde være imod Thingets Værdighed at udpege for Regjeringen — thi mere have vi ikke gjort — de Paragrapher af vor nærværende Grundlov, som vi antage maatte findes i Fællesforfatningen, idet vi tillige sagde: naar de findes i Fællesforfatningen, ere vi for vor Andeel tilfredse med den; derved have vi ikke sagt, at der Intet maa findes, som jo garanterer de andre Landsdele, isald de ikke finde deres Sikkerhed herved. Vi have ikke traadt nogen Landsdeel for nær; — og skjøndt vi have holdt os saa aldeles paa vort Eget, saa skulde det dog kunne være imod Thingets Værdighed? Saa meget Hensyn skulde vi tage til de øvrige Landsdele? Jeg troer, at vi skulle tage mere